

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D., a JUDr. Aleše Korejtky v právní věci

žalobce: J. R.
bytem P.
zastoupený advokátem Mgr. Markem Landsmannem,
sídlem Masarykovo nám. 1484, 530 02 Pardubice

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2020, č. j. KrÚ 33489/2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím Magistrátu města Pardubic, Obecního živnostenského úřadu ze dne 7. 2. 2020, č.j. ŽÚ/2019/8456/Vis/6 bylo zrušeno živnostenské oprávnění žalobce k provozování živnosti s předmětem podnikání: Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona a Činnost účetních poradců, vedení účetnictví, vedení daňové evidence, a to podle ust. § 58 odst. 1 písm. a), § 6 odst. 1 písm. b), § 6 odst. 2 zák. č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (dále jen „živnostenský zákon“), z důvodu ztráty bezúhonnosti podnikatele na základě rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 6. 6. 2019, č.j. 13 To 235/2019-1274, který nabyl právní moci dne 24. 9. 2019. Žalobce byl totiž uznán vinným pomocí k přečinu poškození věřitele podle § 24 odst. 1 písm. c), § 222 odst. 1 písm. b) zák. č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále jen „trestní zákoník“) a byl za tento trestný čin odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody v trvání šesti měsíců se zkušební dobou v trvání dvou let. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo k odvolání žalobce potvrzeno rozhodnutím žalovaného, které je uvedeno v záhlaví tohoto rozsudku a které žalobce napadá žalobou podanou podle § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“).
2. Žalobce namítal, že žalovaný shodně jako správní orgán prvního stupně nedostatečně posoudil otázku ztráty bezúhonnosti. Žalobce má totiž za to, že v jeho případě absentuje zcela zásadní podmínka ztráty bezúhonnosti, kterou je souvislost spáchané trestné činnosti s podnikáním. Žalovaný dle něj opomněl materiální stránku posouzení a věc posoudil pouze formálně a šablonovitě. Žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č.j. 5 A 11/2002-33 a ze dne 5. 3. 2015, č.j. 9 As 229/2014-36 (rozsudky NSS jsou dostupné na www.nssoud.cz), které zdůrazňují aplikaci principu proporcionality. Žalobce připomněl, že disponoval dvěma živnostenskými oprávněními, a to k předmětu podnikání: Činnost účetních poradců, vedení účetnictví, vedení daňové evidence a Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona (Pronájem a půjčování věcí movitých, Služby v oblasti administrativní správy a služby organizačně hospodářské povahy a Poskytování služeb osobního charakteru a pro osobní hygienu).
3. Žalobce z uvedených důvodů navrhl zrušit napadené rozhodnutí a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě setrval na skutkovém a právním zhodnocení věci tak, jak je uvedl v žalovaném rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost. Soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona s. ř. s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud o věci samé rozhodl bez veřejného projednání věci dle § 51 odst. 1 s. ř. s.
5. K posouzení dané věci je relevantní právní úprava obsažená v živnostenském zákoně.
6. Podle § 6 odst. 1 živnostenského zákona jsou všeobecnými podmínkami provozování živnosti fyzickými osobami, pokud tento zákon nestanoví jinak, a) plná svéprávnost, kterou lze nahradit přívolením soudu k souhlasu zákonného zástupce nezletilého k samostatnému provozování podnikatelské činnosti, a b) bezúhonnost.

7. Podle § 6 odst. 2 živnostenského zákona se za bezúhonnou pro účely tohoto zákona nepovažuje osoba, která byla pravomocně odsouzena pro trestný čin spáchaný úmyslně, jestliže byl tento trestný čin spáchan v souvislosti s podnikáním, anebo s předmětem podnikání, o který žádá nebo který ohlašuje, pokud se na ni nehledí, jako by nebyla odsouzena.
8. Podle § 6 odst. 4 živnostenského zákona platí, že pro účely posouzení bezúhonnosti je živnostenský úřad oprávněn vyžádat si od soudu opis pravomocného rozhodnutí. Pokud rozhodnutí neobsahuje skutečnosti rozhodné pro posouzení bezúhonnosti, je živnostenský úřad oprávněn nahlížet do těch částí trestního spisu, které tyto skutečnosti obsahují.
9. Podle § 58 odst. 1 písm. a) živnostenského zákona živnostenský úřad zruší živnostenské oprávnění podnikateli, pokud nesplňuje podmínku stanovenou v ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) nebo b) tohoto zákona.
10. Je tedy nepochybné, že správní orgány musely ve věci žalobce vycházet při posouzení jeho bezúhonnosti jako všeobecné podmínky provozování živnosti z pravomocného rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 6. 6.2019, č.j. 13 To 235/2019-1274 a z usnesení Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 24. 9. 2019, č.j. 13 To 235/2019-1289, jímž bylo odvolání žalobce proti uvedenému rozsudku zamítnuto. Obě rozhodnutí včetně doložky právní moci (24. 9. 2019) jsou obsahem správního spisu, byl jimi proveden důkaz v souladu s § 51 odst. 1, § 53 odst. 6 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) a žalobce měl možnost se s těmito podklady pro vydání rozhodnutí seznámit v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu, ostatně jedná se o jemu známá soudní rozhodnutí v jeho věci. Žalobce přitom tyto podklady pro vydání rozhodnutí nijak nespороval, toliko sporoval závěry, které z nich učinily správní orgány ve vztahu k posouzení jeho bezúhonnosti.
11. Podle rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 6. 6.2019, č.j. 13 To 235/2019-1274, byl žalobce uznán vinným tím, že: „*Po vzájemné dohodě s jednatelkou společnosti INSTAV CZ s.r.o., IČ: 27941892 M. Š. v úmyslu vyvést z této společnosti finanční prostředky, ačkoliv si obžalovaný J. R. i M. Š. byli vědomi v té době již splatných závazků společnosti INSTAV CZ s.r.o. vůči dvěma věřitelům, a to společnosti A.V.D. reality, s.r.o., v likvidaci, IČ: 27654460, ve výši 197 956 Kč se splatností ke dni 9. 4. 2016, a D. R. ve výši 747 760,20 Kč se splatností ke dni 22. 11. 2015, uzavřela M. Š. dne 31. 5. 2016 na pobočce České pošty, s.p., v Žamberku za společnost INSTAV CZ s.r.o, jako postupitele, s J. R. jako postupníkem smlouvu o postoupení pohledávky společnosti INSTAV CZ s.r.o. ve výši 245 177 Kč za společností Bungalov s.r.o., IČ: 27539075, z titulu nároku na splacení ceny za provedené dílo na základě rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 5. 2015, č.j. 35 Cm 28/2013-193 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 6. 2016, č.j. 1 Cmo 239/2015-245, kterým byla předmětná pohledávka přiznána společnosti INSTAV CZ s.r.o., přičemž v důsledku postoupení této pohledávky obdržel J. R. od společnosti Bungalov s.r.o. dne 26. 8. 2016 finanční částku ve výši 205 399 Kč a dne 14. 10. 2016 finanční částku ve výši 130 951 Kč, které byly připsány ve prospěch účtu J. R. č. X. Přitom M. Š. pohledávku společnosti INSTAV CZ s.r.o. za společností Bungalov s.r.o. postoupila J. R. za nepřiměřeně nízkou částku ve výši 10 000 Kč, nadto tato pohledávka včetně jejího postoupení*

a přijatého finančního plnění nebyla zahrnuta do účetnictví společnosti INSTAV CZ s.r.o., které prováděl J. R. Posléze M. Š. dne 16. 8. 2016 sepsala za společnost INSTAV CZ s.r.o. jako dlužníka insolvenční návrh, na němž nechala ověřit svůj podpis dne 25. 8. 2016, a který byl doručen Krajskému soudu v Praze dne 29. 8. 2016, přičemž v insolvenčním návrhu uvedla závazky společnosti vůči D. R. a vůči společnosti A.V.D. reality, s.r.o., s tím, že společnost INSTAV CZ s.r.o. nemá finanční prostředky na splnění těchto závazků, neboť ke dni sepsání tohoto návrhu nemá žádný majetek. V důsledku podání tohoto návrhu byl usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 17. 10. 2016, č.j. KSPH 69 INS 20001/2016-A-11, zjištěn úpadek dlužníka INSTAV CZ s.r.o. a na majetek dlužníka byl zároveň prohlášen konkurs, přičemž do insolvenčního řízení se přihlásily dvě pohledávky, a to právě pohledávka společnosti A.V.D. reality, s.r.o., v likvidaci, ve výši 197 956 Kč a pohledávka D. R. ve výši 747 760 Kč, přičemž tímto jednáním M. Š. na základě pokynu J. R. způsobila škodu věřitelům společnosti INSTAV CZ s.r.o. v celkové výši 336 350 Kč, neboť s této finanční částky by jinak tito věřitelé byli částečně uspokojeni v poměrné výši, tedy umožnil jinému spáchání trestného činu spočívajícího ve zmaření uspokojení svého věřitele tím, že postoupil svou pohledávku, a způsobil tím na cizím majetku škodu nikoli malou.“

12. Z uvedeného popisu skutkového děje, který je obsažen ve výrokové části rozsudku, a dále též z odůvodnění rozsudku je zcela nepochybné, že žalobce byl jako účetní společnosti INSTAV CZ s.r.o. uznán vinným spácháním trestné činnosti ve formě pomoci k přečinu poškození věřitele podle § 24 odst. 1 písm. c), § 222 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, které se dopustil v úmyslu vyvést ze společnosti INSTAV CZ s.r.o. aktiva před tím, než bude podán návrh na insolvenční řízení společnosti INSTAV CZ s.r.o., čímž poškodil její věřitele, přičemž žalobce jako účetní a rovněž jako bývalý společník a jednatel znal majetkové poměry společnosti INSTAV CZ s.r.o. Žalobce přitom podepsal smlouvu o postoupení pohledávky jako podnikající fyzická osoba. Krajský soud proto nepochybuje o tom, že žalobce spáchal uvedený úmyslný trestný čin v souvislosti s jeho podnikáním (Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona a Činnost účetních poradců, vedení účetnictví, vedení daňové evidence) ve smyslu § 6 odst. 2 živnostenského zákona, neboť právě jako účetní znal majetkové poměry společnosti INSTAV CZ s.r.o., zpracovával pro ni účetnictví, zaúčtoval předmětné závazky společnosti INSTAV CZ s.r.o. (viz bod 6 rozsudku 13 To 235/2019-1274) a naopak neúčtoval o postoupení pohledávky na jeho osobu jako na podnikatele (viz bod 9 rozsudku 13 To 235/2019-1274), jak je uvedeno ve zmíněném trestním rozsudku.
13. Žalovaný správně připomněl, že smyslem podmínky bezúhonnosti, která pochopitelně omezuje základní právo na podnikání, je ochrana základních práv a svobod třetích osob, jež by mohly být dotčeny provozováním podnikání v rozporu s právem a dobrými mravy. Právě v tom se promítá zásada proporcionality, jak ji zdůraznil Ústavní soud v nálezu ze dne 7. 4. 2009 sp. zn. Pl ÚS 35/08 (navazující judikatura NSS v rozsudcích ze dne 11. 6. 2009, čj. 9 As 69/2008-50 a ze dne 2. 2. 2012, čj. 7 As 47/2011-84). Žalovaný tak posoudil věc z pohledu vhodnosti, potřebnosti a přiměřenosti zrušení živnostenského oprávnění a dospěl k závěru, že v dané věci je třeba dát přednost ochraně práv a svobod třetích osob před právem žalobce vykonávat podnikatelskou činnost. Žalovaný správně zdůraznil veřejností očekávanou vyšší míru poctivosti u osob, které podnikají v oblasti účetnictví a finančních služeb. Tedy žalovaný se dostatečně konkrétně zabýval proporcionalitou mezi zrušením živnostenského

oprávnění jako zásahem do základního práva žalobce na podnikání a potenciálním ohrožením třetích osob, které by byly vystaveny důsledkům dalšího podnikání žalobce. V dané věci přitom úmyslné jednání žalobce vedlo k poškození věřitelů společnosti, jejíž účetnictví spravoval. Se závěrem žalovaného o potřebnosti, vhodnosti a přiměřenosti vyhodnotit daný případ jako ztrátu bezúhonnosti ve smyslu § 6 odst. 2 živnostenského zákona se proto soud plně ztotožňuje.

14. Žalobce přitom pouze v obecné rovině namítal formálnost a šablonovitost posouzení, které provedly správní orgány, aniž by uvedl, v čem konkrétně žalovaný pochybil, kterou konkrétní okolnost chybně či toliko formálně vyhodnotil. Nelze přitom souhlasit s jeho námitkou, že žalované rozhodnutí ani náznakem nehodnotí vztah mezi trestním odsouzením a živnostenskými oprávněními žalobce. Z rozhodnutí žalovaného i správního orgánu prvního stupně je zřejmé, že rozhodující pro posouzení věci bylo to, že žalobce se dopustil trestné činnosti jako účetní a bývalý společník a jednatel společnosti INSTAV CZ s.r.o. a dále to, že provedl odkup pohledávky jako podnikající fyzická osoba. Správní orgán prvního stupně a poté rovněž žalovaný zcela konkrétně uvedl, že odkup pohledávek je obsahem náplně živnosti volné: Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona (obor č. 70 Služby v oblasti administrativní správy a služby organizačně hospodářské povahy), činnosti spočívající ve vedení účetnictví, zaúčtování přijatého finančního plnění a rady – pokyny, které se týkají postupu v otázkách vedení účetnictví, spadají do živnosti vázané: Činnost účetních poradců, vedení účetnictví, vedení daňové evidence (str. 6 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a str. 5 žalovaného rozhodnutí). Tedy žalovaný jednoznačně dovodil souvislost trestné činnosti s výkonem podnikatelské činnosti žalobce, a to ve vztahu k oběma živnostenským oprávněním žalobce (srov. např. rozsudek NSS ze dne 6. 6. 2019, č.j. 1 As 286/2018 – 26). Nelze proto souhlasit s názorem žalobce, že rozhodnutí neposoudilo vztah k jednotlivým živnostenským oprávněním a že je nepřezkoumatelné. Naopak, soud závěry žalovaného považuje za dostatečně odůvodněné a ztotožňuje se s nimi.
15. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 zamítl.
16. O nákladech řízení rozhodl soud podle zásady úspěchu ve věci zakotvené v § 60 odst. 1 s. ř. s., když spěšnému žalovanému nevznikl nárok na náhradu nákladů řízení, neboť jeho náklady nepřekročily rozsah běžné úřední činnosti.

Poučení:

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 24. února 2021

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu